Ol. K

Bosna i Hercegovina **Босна и Херцеговина**

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
Огранак Бања Лука
Примљено: 21-09-2020
ЈН2-02-07-1 304-8/19

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 032207 19 U
Sarajevo, 16.9.2020. godine

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Маиде Бикић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Слађане Анђелић, у управном спору тужиоца „Елмонт" доо Бијељина, којег заступају адвокати Саво Марковић, Миленко Зеленовић и Милош Сикираш, против рјешења број: ЈН2-02-07-1-304-7/19 од 7.3.2019. године, тужене: Канцеларије за разматрање жалби, подружница Бања Лука, у управној ствари јавне набавке, на нејавној сједници одржаној дана 16.9.2020. године, донио је слеђећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, поништава се оспорено рјешења и предмет враћа туженој на поновно одлучивање.

Обавезује се тужена да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 750,00 КМ у рокуод 15 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Оспореним рјешењем одбијена је као неоснована тужиочева жалба од 31.1.2019. године, изјављена против одлуке о избору најбољег понуђача број 02-404-218/18 од 23.1.2019. године уговорног органа Град Бијељина у поступку јавне набавке реконструкције јавне расвјете у склопу изградње канализационог система Орио пројекат-зона 7, а одбијен је и захјтев за накнакнаду трошкова жалбеног поступка.

Против ове одлуке тужилац је покренуо управни спор због погрешне примјене процесног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног прописа. Повреду правила поступка тужилац види у томе да тужени није одговорио ни на један жалбени навод тужиоца, већ се у побијаном акту позива на изјашњење уговорног органа. Дакле, рјешење не садржи образложење навода, како је то прописано у одредби члана 233. став 2, односно у члану 200. став 2. Закона о управном поступку БиХ, него само преписивање навода жалбе и навода из изјашњења уговорног органа, а при том уговорни орган у изјашњењу на жалбу даје потпуно друге разлоге у односу на разлоге дате у образложењу одлуке оизбору најповољнијег понуђача. Тужилац је у својој понуди доставио све доказе, у односу на професионалну оспособљеност, који су тражени тендерском документацијом, али је очигледно, како тужба указује, да уговорни орган није ни прегледао документацију, односно није ваљано оцијенио приложене дипломе и увјерења. Детаљно појашњава начин издавања увјерења о положеном специјалистичком испиту за запосленог Дарка Нешковића, указује на одредбе Правилника о садржају и начину вођења документације и евиденције и обрасцима јавних исправа у средњој школи („Службени гласник РС", број 72/2014) те Правилника о форми и садржају јавних исправа уобразовању одраслих ((„Службени гласник РС", број 72/2010). Сматра да тужени, мада му је указано у жалбеном поступку, уопште није цијенио увјерење које је издао Савез енергетичара Републике Српске дана 6.8.2007. године, као ни увјерење Техничке школе ГСП Београд од 10.11.2008. године, није анализирао ни оцјену уговорног органа, због чега је и оспорени акт остао непотпун и необразложен, а што даље указује да ни чињенично стање није потпуно утврђено и што неминовно води погешној примјени материјалног права. Овакво поступање указује на дискриминацију према тужиоцу и повреду основног принципа поступка јавне набавке из члана 3. Закона о јавним набавкама. Додатно приговара чињеници да је за најповољнијег понуђача изабрана ДОО „Телефонија Викаковић" Бијељина, мада је понуду доставила ДОО"Телефонија Видаковић" Добој, али је тужена нашла да се ради о формалном недостатку и није се изјаснила о пропусту у садржају документа тог понуђача достављеног у смислу члана 52. ЗЈН. Предлаже да се оспорени акт поништи предмет врати на поновно рјешавање. Тужилац је предложио да суд обавеже тужену на накнаду трошкова управног спора у износу од 750,00КМ.

Тужена је у одговору на тужбу предложила да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога датих у оспореном акту. Заинтересована

лица, уговорни орган и изабрани понуђач нису доставила одговор на тужбу.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ (Службени гласник БиХ, број: 19/02 до 74/10 у даљем тексту ЗУС), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Из података у спису предмета произлази да је, одлучујући о тужиочевој жалби од 31.1.2019. године, тужена утврдила да је понуђач у својој понуди за услов из тачке 7.4.тендерске документације доставио увјерење о положеном специјалистичком испиту издато од Техничке школе ГСП Београд, а не тражену диплому за ВКВ електричара, као и увјерење о положеном стручном испиту за КВ електричара, а не за ВКВ електричара, те да, с обзиром да је поступак јавне набавке строго формалан поступак, било која замјена доводи у питање регуларност поступка јавне набавке. Исти закључак донесен је и у односу на трећи приговор, због чега је тужена одбила жалбу као неосновану.

Приговорима из тужбе доведена је у питање законитост оспореног рјешења.

Одредбама члана 49. Закона о јавним набавкама БиХ («Службени гласник БиХ» број: 39/14, у даљњем тексту: ЗЈН) (обављање професионалне дјелатности) прописано је да уговорни орган у тендерској документацији може од понуђача захтијевати да докажу своју техничку и професионалну способност, а чланом 50.тачка б) да докажу образовне и професионалне квалификације и пружаоца услуга и његовог руководећег особља, односно квалификације лица која су одговорна за пружање конкрентих услуга. Тачком 7.4 тендерске документације прописани су посебни квалификациони услови за техничко особље, па је шод тачком б) прописано да понуђач, минимално, мора имати у свом техничком особљу и једног ВКВ електричара, за којег је потребно доставити овјерену копију дипломе и увјерења о положеном стручном испиту издато од Савеза електричара Републике Српске.

Тужилац је у својој понуди, у односу на тачку 7.4 за ВКВ електричара доставио увјерење о положеном специјалистичком испиту од 10.11.2008. године издато до стране Техничке школе ГСП Београд, те увјерење о положеном стручном испиту за КВ електроенергетичара од 6.8.2007. године. Дакле, није одставио диплому, у односу на први тражени услов, те није одставио увјерење о положеном стручном испиту за ВКВ него за КВ звање, али је доставио документе за које тврди да представљају ваљане доказе о испуњености тражених услова, јер, како наводи, диплома се не

издаје код стицања ВКВ звања, него увјерење, а ималац стручногиспита за ВК звање није дужан полагати стручниспит за ВКВ звање.

Формално, и по налазу овог вијећа постоје услови да се оваква понуда не прихвати. Међутим, оваква одлука је доведена у сумњу јер тужилац наводи аргументе на основу којих се, уколико су тачни, може донијети потпуно другачији закључак. Остају спорна питања да ли дипломи, као траженом документу, садржајно одговара приложено увјерење од 10.11.2008. године, да ли и један и други документ имају исту снагу јавне исправе и да ли се стечено звање може доказати увјерењем издатим од надлежне установе. Осим тога, није одговорено на питање на које је жалба указала, да ли се полаже стручни испит за ВКВ звање, уколико носилац има положен испит за КВ звање.

Тужена, а прије тога ни уговорни орган, нису дали одговор на ова питања. Форма, како ово вијеће упорно указује, није и не може бити сама себи циљ, форма је оквир, процедура у којој се доказује садржај, те одлука није образложена, јасна и ваљана уколико се као разлог за одбијање наводи само недостатак форме, односно констатује да "било која замјена доводи у питање регуларност поступка јавне набавке". Оваквом закључку мора претходити јасна анализа у којој мјери је та „замјена" утицала на поступак, да ли су приложени документи јавне исправе, да ли су позитивним прописима прихваћене или чак прописане те исправе и у тој форми, да ли из садржаја исправе произилази испуњеност услова који су тражени, или не, дакле, просто, да ли постоји доказ да је понуда квалификована.

Оваква анализа је изостала у оспореном акту. Правилно тужба указује на погрешну примјену одредби члана 233. у вези са чланом 200. Закона о управном поступку. Предметни акт нема образложења из којег би се видјело и чињенично утврђење и основ за примјену материјалног прописа, због чега је оспорени акт ваљало поништити и предмет вратити туженој на поновно поступање, примјеном члана 37. став 2. у вези са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ. У поновном поступку ће тужена поступити по упутама ове пресуде, те правилном примјеном правила поступка прије свега утврдити одлучне чињенице у овој правној ствари, за њих дати ваљано и потпуно образложење, те тако, уз правилну примјену материјалног прописа донијети на закону засновану одлуку.

Тужиоцу припада право на накнаду трошкова спора у износу од 750,00 КМ, с обзиром да је успио у управном спору, а на основу одредбе члана 61. Закона о управним споровима БиХ. Трошкови се односе на накнаду за састав тужбе у предметима непроцјењиве вриједности спора, према Тарифи о накнадама и наградама адвоката у РС, тарифни број

3.(300 бодова по 2,00 КМ) и износе 600,00 КМ, увећано за трошкове паушала из тарифног броја 12 АТ у износу од 150,00 КМ, што укупно износи 750,00 КМ.

ЗАПИСНИЧАР
Слађана Анђелић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
С У Д И Ј А

Давор Жилић

Tačnost prepisa [illegible]
Ovlašteni [illegible]